



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

### Assertio Septem Sacramentorum Aduersus Mart. Lutherum

Heinrich <VIII., England, König>

Parisiis, 1562

Ad lectores.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-30233**

Ad lectores.

**M**

otus quidē fidelitate ac pietate, quamquam mihi nec eloquentia sit, nec sciētiae copia, cogor tamen, ne ingratitude ne maculer, matrem meam Christi sponsam, utinam tanta facultate quanta cum voluntate, defendere. Quod licet alij præstare possint vberius ac copiosius, mei tamen officij esse duxi, ut ipse quoque, quantumvis tenuiter eruditus, quibus rationibus possem ecclesiam tuere, meque aduersus venenata iacula hostis eam oppugnantis obiicerem. Quod ut faciam, tempus ipsum, & præsens rerum status efflagitat. Nam antea quā nemo oppugnet, nemini propugnare necesse erat. At quū iam hostis exortus sit, quo nullus potuit exoriri malignior, qui demonis instinctu, charitatem prætexens, ira atque odio stimulatus, & contra ecclesiam, & contra catholicam fidem viperē virus euomit, necesse est aduersus hostem commūne Christianæ fidei, omnis Christi seruus, omnis ætas, omnis sexus, omnis ordo consurgat: ut qui viribus nō valent, officium saltem alacri testentur adfectu. Nunc ita

*Lutherus  
matrem oppugnat.*

que conuenit, vt duplici armatura muniā-  
mur, cœlesti scilicet, ac terrestri. Cœlesti,  
vt qui ficta charitate & alios perdit, & pe-  
rit ipse, vera charitate lucrifactus, alios lu-  
crifaciat: & qui falsa doctrina depugnat,  
doctrina vera vincatur. Terrestri vero, vt  
si tam obstinatæ malitiæ sit, vt consilia san-  
cta spernat, & correptionem piā contē-  
nat, merito coërceatur supplicio: vt qui  
benefacere non vult, desinat malefacere:  
& qui nocuit verbo malitiæ, supplicij p-  
sit exēplo. Quæ pestis vnquam tam per-  
niciosa inuasit gregem Christi? Quis ser-  
pēs vnquam tam venenatus irrepsit, quā  
is qui de Babylonica captiuitate Ecclesiæ  
scripsit, qui scripturam sacram ex suo sen-  
su contra Christi sacramenta detorquet,  
traditos ab antiquis patribus Ecclesiasti-  
cos ritus eludit, sanctissimos viros, vetu-  
stissimos sacrarum literarum interpretes,  
nisi quatenus ipsius sensui conueniunt &  
consentiunt, nihili pendit, sacrosanctā se-  
dem Romanam Babylonē appellat, sum-  
mum pontificium vocat tyrannidē, totius  
Ecclesiæ decreta saluberrima captiuitatē  
censet, sanctissimi pōtificis nomen in An-  
tichristum conuertit? O detestabilis arro-

Ad Lectores

gantia, contumelia, ac schismatis buccinator. Quantus inferorum lupus est iste, qui Christi gregem dispergere querit? Quantum diaboli membrum, qui Christianos Christi membra querit à capite suo decerpere? Quam putris huius animus, quam execrabile propositum, qui & sepulta resuscitat schismata, & vetustis adiicit noua, & hæreses æternis abdendas tenebris, velut Cerberum ex inferis producit in lucem, dignumque ducit se, cuius vnus verbo, posthabitis antiquis omnibus, vniuersa regatur, immo subuertatur Ecclesia? De cuius ego malitia quid dicam nescio, quam tantam censeo, quam tam neque lingua cuiusquam, neque calamus exprimere possit. Quamobrem vos omnes Christifideles hortor, oro, & per Christi nomen, quod professi sumus, obtestor: vt qui Lutheri opera, si modò is Babylonicæ captiuitatis sit author, omnino velint inspicere, caute illud, & cum iudicio faciant, vt quemadmodum Vergilius aurum se colligere dixit è stercore Ennij, sic è medijs malis colligant bona. Nec ita, si quid arridet ipsis, afficiantur, vt cum melle simul imbibant venenum. Multo enim satius fuerit vtroque carere,

*Lutheri superbia.*

*Lutherus caute legendus.*

quàm utrūque glutire. Quod ne accidat, utinam author aliquādo respiscat, ut conuertatur & uiuat: ac suos libros omni malitia refertos, exemplo Augustini, cuius regulam profiterur, retractet, erroresque reuocet. Quod si recuset Lutherus, breui certe fiet, si Christiani principes suum officium fecerint, ut errores eius, cumq; ipsum, si in errore perstiterit, ignis exurat. Interea nobis visum est, in captiuitate Babylonica quædam loca commonstrare lectoribus, in quibus præcipuum latet venenum. Ex quibus aperte satis constabit, quàm exulcerato animo aggressus sit op<sup>o</sup>, qui quum publicum bonum prætendat, nihil præter malitiam ad scribendū afferat.

no Vt hæc doceamus quæ diximus, haud longe nobis petendæ probationes sunt. Nam ne quis ob eam rem sursum deorsum cursitet, Lutherus ultro sese, atque animum suum primo statim principio prodat. Quis enim dubitet quò tendat, quò se proripiat is, cuius vel hunc vnum versum legerit?